

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7To/24/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7216010115
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Margaréta Jurková Žoldáková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7216010115.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Margaréty Jurkovej Žoldákovvej a sudcov JUDr. Miroslava Osifa a JUDr. Martina Michalanského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 28. apríla 2022, v trestnej veci proti T. U., obžalovaného pre pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods.1, ods.3 písm. a) Tr.zák., o odvolaní obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 16.11.2021 sp.zn. 3T/9/2016 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného T. U. a okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Košice II zo dňa 16.11.2021 sp.zn. 3T/9/2016 bol obžalovaný T. U. uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

v úmysle získať neoprávnený majetkový prospech v X. na ul. I. Č.. X uzavrel zmluvy o pôžičke so záväzkom, že svoj majetok do ich úplného splatenia neprevedie na iné osoby

1. s poškodeným J.. N. J.

- dňa 18. 2. 2009 vo výške 40.000,00 eur s lehotou splatnosti dňa 31. 8. 2009,
- dňa 4. 6. 2009 vo výške 21.800,00 eur s lehotou splatnosti dňa 4. 9. 2009,
- dňa 15. 7. 2009 vo výške 10.300,00 eur s lehotou splatnosti dňa 15. 8. 2009 a

2. s poškodeným H. F.

- dňa 3. 3. 2009 vo výške 9.960,00 eur s lehotou splatnosti dňa 3. 8. 2009,
  - dňa 19. 5. 2009 vo výške 7.280,00 eur s lehotou splatnosti dňa 19. 8. 2009,
- pričom dňa 15. 6. 2009 odpredal za sumu 500.000,00 eur svoju nehnuteľnosť - rodinný dom v X. na I.. Y. Č.. X zapísaný na liste vlastníctva č. XXX a dňa 24.11. 2009 odpredal za sumu 300.000,00 eur svoju nehnuteľnosť - zrubový dom v obci M. Z. vedený na liste vlastníctva č. XXX a doposiaľ poškodenému J.. N. J. nevrátil čiastku 24.550,00 eur a poškodenému H. F. čiastku 11.240,00 eur.

Za to bol obžalovanému T. U. podľa § 221 ods. 3, § 38 ods. 2, § 49 ods. 1 písm. a), § 51 ods. 1 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov s probačným dohľadom nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona určil skúšobnú dobu na 4 (štyri) roky.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. d) Tr. zákona povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu poškodenému J.. N. J., Q.. X.X.XXXX, U. X., I. X vo výške 24.550,00 (dvadsaťštyritisícpäťstopäťdesiat) eur a poškodenému H. F., Q.. X.X.XXXX, U. X., U.Á. X vo výške 11.240,00 (jedenásťtisícdivestoštyridsať) eur.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku súd uložil povinnosť nahradiť škodu poškodenému J.. N. J., Q.. X.X.XXXX, U. X., I. X vo výške 24.550,00 (dvadsaťštyritisícpäťstopäťdesiat) eur a poškodenému H. F., Q. X.X.XXXX U. X., U. X vo výške 11.240,00 (jedenásťtisícdivestoštyridsať) eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku poškodených J.. N. J. G. H. F. K. Y. M. I. Q. Q. Q. Š. Q. O. R..

V zákonom stanovenej lehote proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie obžalovaný T. U. a okresný prokurátor.

V písomných dôvodoch odvolania prokurátor uviedol, že prvostupňový súd odôvodnil rozsudok konštatovaním, že vypočutím nových svedkov z okruhu podnikateľských aktivít obžalovaného bolo nad všetky pochybnosti preukázané, že obžalovaný riadne neplnil ani finančné záväzky svojej obchodnej spoločnosti, zavádzal aj svojich dlhoročných subdodávateľov, čo ho spoľahlivo usvedčilo z podvodného konania, keďže obdobným spôsobom postupoval aj voči poškodeným J.. N. J. G. H. F.. Na novom hlavnom pojednávaní boli vykonané ďalšie dôkazy, ktoré znamenajú zmenu pôvodného skutkového podkladu, pretože objasnili konanie obžalovaného v širšom rozsahu vrátane jeho podnikateľských aktivít, na nepriaznivý vývoj ktorých sa obžalovaný odvolával a dával ich do príčinnej súvislosti s uzatvorením zmlúv o pôžičkách.

Prvostupňový súd týmto nerešpektoval názor Krajského súdu v Košiciach v otázke viny prezentovaný v uznesení sp. zn. 7To/22/2019 zo dňa 11.04.2019 o zrušení pôvodného rozsudku prvostupňového súdu, keď bez zdôvodnenia nenariadil znalecké dokazovanie na zistenie, v akom finančnom stave sa v čase poskytovania pôžičiek nachádzal obžalovaný, či už v súvislosti s jeho podnikateľskou činnosťou alebo ako fyzická osoba a taktiež nevykonal opätovný podrobný výsluch oboch poškodených v intenciách predmetného uznesenia Krajského súdu v Košiciach.

Navyše z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, z akých dôvodov prvostupňový súd nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu k vykonaniu dôkazov ohľadom ustálenia dôkaznej situácie o tom, či konanie obžalovaného smerujúce k zmareniu uspokojenia veriteľa bolo vykonané až v dobe existencie záväzkového vzťahu a nie ešte v dobe jeho vzniku a teda či jeho konanie vykazuje znaky skutkovej podstaty trestného činu poškodzovanie veriteľa podľa § 239 Trestného zákona. Prvostupňový súd neprihliadol na skutočnosť, či obžalovaný bol schopný v dobe uzatvorenia pôžičiek peniaze vrátiť v dohodnutej dobe, alebo z rôznych dôvodov vrátenie peňazí odkladal, alebo dodatočne pojal úmysel peniaze vôbec nevrátiť, čím by naplnil skutkovú podstatu trestného činu poškodzovanie veriteľa.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor v závere písomných dôvodov odvolania navrhol, aby odvolací súd v súlade s ustanovením § 321 ods. 1 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok sp. zn. 3T/9/2016 zo dňa 16.11.2021 a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa na prejednanie a rozhodnutie.

V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný uviedol, že obžaloba Okresnou prokuratúrou Košice II bola na jeho osobu podaná pred vyše šiestimi rokmi pre prečin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák., ktorá, aj keď bolo vo veci vykonané vyšetrovanie vyšetrovateľom PZ, neobsahuje odôvodnenie v zmysle ustanovenia § 235 ods. 1 písm. d) Tr. por.

Uznesením Okresného súdu Košice II z 05.02.2016 bola vec podľa § 241 ods. 1 písm. b) Tr. por. postúpená senátu 3 T Okresného súdu Košice II, pretože samosudkyňa dospela k záveru, že skutky, ktoré sú predmetom obžaloby môžu byť na základe dokazovania na hlavnom pojednávaní posúdené ako pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. Vzhľadom na popis skutkov v obžalobe, ich jednotlivých náležitostí vo vzťahu ku konaniu a následku, sa natíškajú pochybnosti o zachovaní totožnosti skutkov a dokazovaním, ktoré bolo od počiatku zamerané na poškodzovanie veriteľa. V neposlednom rade poukázal na skutočnosť, že od spáchania skutkov uplynulo vyše 13 (trinásť) rokov.

Uznesením Krajského súdu v Košiciach 11. 04. 2019 sp. zn. 7To/22/2019 bol zrušený prvý odsudzujúci rozsudok OS Košice II zo 04. 12. 2018 mimo iného z dôvodu, že úmyselné konanie obžalovaného T. U. (ďalej obžalovaný) sa musí vzťahovať ku všetkým znakom skutkovej podstaty trestného činu podvodu a

v prípade, že sa úmysel vzťahuje len na niektorý z nich (napr. uvádzanie iného do omylu), kým k iným je dané zavinenie len z neobľahosti (napr. spôsobenie škody a prípadné obohatenie obžalovaného alebo niekoho iného), nemôže ísť o spáchanie trestného činu podvodu.

Odvolaie proti prvému odsudzujúcemu rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznávaný vinným z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. k nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov so zaradením do ÚVTOS s minimálnym stupňom stráženia s povinnosťou nahradiť škodu poškodenému J.. N. J. a poškodenému H. F., podal obžalovaný, ako aj prokurátor.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd v rozsahu podaného odvolania zistil, že okresný súd rozhodol predčasne, t.j. že pred súdom prvého stupňa konradiktórnym spôsobom konania nebolo vykonané dokazovanie v takom rozsahu, aby odvolací súd nemal žiadne pochybnosti o spáchaní žalovaného skutku obžalovaným a o správnosti právnej kvalifikácie.

V čase uzatvárania zmlúv o pôžičke - čo je podstatné a rozhodujúce - obžalovaný nemal žiadny úmysel na škodu majetku poškodených seba alebo iného obohatiť tým, že ich uvedie do omylu alebo využije ich omyl. Obžalovaný nepredstieral existenciu okolností, ktoré by boli v rozpore so skutočným stavom vecí, za ktorých boli zmluvy o pôžičke uzatvárané. K prekážkam došlo až po uzatvorení zmlúv, ktoré bránili obžalovanému splniť záväzky z pôžičiek, keď inak bol schopný záväzok splniť, resp. dodatočne pojal úmysel peniaze celkom nevrátiť a toto jeho konanie nemožno považovať za trestný čin podvodu.

Zmluvy o pôžičke na sumy 40.000,- € z 18.02.2009 a 21.800,- € zo 04.06.2009 obsahovali klauzulu o prevode hnuiteľného majetku dlžníka na veriteľa - ďalej tiež ako „tento majetok“. V zmluve zo dňa 15.07.2009 na 10.300,- € sa rovnako hovorí o prevode vlastníckeho práva hnuiteľných vecí dlžníka na veriteľa a v rovnakej vete sa spomína aj nehnuteľnosť „zrubový dom“ v katastrálnom území M. Z.. Zmluvy neobsahujú žiadnu špecifikáciu hnuiteľných vecí z majetku dlžníka, ktoré sa mali previesť na veriteľa, na ktorom poškodení ani netrvali a k čomu potom ani nikdy nedošlo - lebo obžalovaný peniaze z pôžičky splácal.

Celkove išlo o 48 splátok, úhrad pôžičky, ktoré odporca navrhovateľovi preukázateľne uhradil v priebehu obdobia vyše 4 a pol roka, čo súd v občiansko-súdom konaní uzavrel, že odporca takto splatil celú pôžičku na sumu 40.000,- €. Poškodený navrhovateľ pritom nepreukázal ani nezodôvodnil tú skutočnosť, že pred súdom zamľčal čiastočné úhrady pôžičky, keď priznal len sumu 24.000,- €, ktorú skutočnosť poznamenala aj samosudkyňa.

V tejto súvislosti obžalovaný pripomenul, že na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 41C/93/2014 bolo vedené konanie o určenie neplatnosti právneho úkonu navrhovateľa J.. N. J. proti odporcovi T. U., ktoré bolo právoplatne ukončené rozsudkom z 25.03.2015 zamietnutím návrhu v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 28.06.2016 sp.zn. 5Co/426/2015. Samosudkyňa v rozsudku ku skutočnosti uviedla, že odporca sa v Zmluve o pôžičke z 18.2.2009 zaviazal až do úplného splatenia pôžičky nevykonať žiadny úkon smerujúci k zmenšovaniu jeho majetku, uzavrela, citujem na str. 8, že „...predmetné dojednanie je neurčité a zmätočné, nakoľko nie je presne špecifikované akého majetku sa odporca nebude zbavovať, pričom v nasledujúcich bodoch zmluvy o pôžičke obmedzenia špecifikuje len na hnuiteľné veci, ktoré dojednania spôsobujú v konečnom dôsledku ich neurčitosť a zmätočnosť.“

Obžalovaný v ďalšom poukázal na časť odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7To/22/2019 zo dňa 11.4.2019, že z hľadiska subjektívnej stránky pri zločine podvodu sa vyžaduje úmyselné zavinenie. V prípade zmlúv o pôžičkách bolo, podľa právneho názoru odvolacieho súdu, potrebné tieto skúmať aj z toho hľadiska, či boli opreté a zabezpečené zmluvne s riadnym záložným právom na nehnuteľnosti a či boli veriteľom aj reálne vymožitelné alebo táto ľarcha bola iba fiktívna.

Z uvedeného pohľadu na konanie obžalovaného nemohlo dôjsť k naplneniu subjektívnej stránky uvedeného trestného činu, keď po takú dlhú dobu riadne splácal poskytnuté pôžičky. Bez akejkoľvek snahy o poučovanie súdu úmyselné zavinenie pri tomto trestnom čine musí byť dané aj vo vzťahu k ostatným znakom skutkovej podstaty, teda aby bolo úmyselným konaním obžalovaného pokryté nielen to, že „iného uvádza do omylu alebo využíva niekoho omyl“ ale úmyselným zavinením páchatel'a musí

byť pokryté aj to, že takýmto konaním chce „spôsobiť na cudzom majetku škodu“ a zároveň chce „seba alebo iného obohatiť“.

Napriek jednoznačnému záveru a právnenému názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd opätovne uznal obžalovaného z pokračujúceho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., aj keď neodstránil nedostatky a rozpory, ktoré nastali v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní. Dokazovanie po zrušení prvého odsudzujúceho rozsudku a vrátení veci na nové prejednanie a rozhodnutie, vykonávala výlučne predsedníčka senátu - prokurátor neunesol dôkazné bremeno, čo rozhodne nie je v súlade so zásadou kontradiktórnosti konania.

Okresný súd tak nerešpektoval všetky ustanovenia Trestného poriadku, ktoré mali zabezpečiť riadne objasnenie veci podľa § 2 ods. 5, ods. 6 Tr. por. a zásadu kontradiktórnosti trestného konania uvedenú v ustanovení § 2 ods. 7, ods. 18 Tr. por., čím nastali pochybnosti o správnosti skutkových zistení prvostupňového súdu i právnych záverov. Doplnenie dokazovania vykonané predsedníčkou senátu bolo nad rámec prejednávaných skutkov a vo vzťahu k nim nepriniesli nič podstatné a významné. Závery prvostupňového súdu v tomto smere sú nekonkrétne, všeobecné a poukazovali len na stav v podnikateľskej sfére na Slovensku v období prebiehajúcej hospodárskej krízy rokov 2006 - 2010. Spájanie súvislosti likvidácie obchodnej spoločnosti Y., Y..N..K.. a konkurzného konania na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 9K/6/2009, ktorej bol obžalovaný spoločníkom, nemajú v prejednávanej veci, podľa jeho názoru a presvedčenia, žiadny procesný ani dôkazný význam.

V neposlednom rade obžalovaný poukázal na nevykonanie znaleckého dokazovania z odboru ekonomiky, odvetvie účtovníctvo, potrebu ktorého nariadil odvolací súd, keďže výpovede jednotlivých svedkov v tomto smere sú zmätočné a zabezpečené listinné dôkazy nepostačujúce. Opakované výsluchy oboch poškodených nepriniesli žiadne nové skutkové ani právne významné skutočnosti. Poškodení nepodnikli žiadne právne kroky na vymáhanie svojich nesplatených pohľadávok, nepodali žaloby na súd, ale na odporúčanie právneho zástupcu sa rozhodli podať trestné oznámenia, pričom im márne uplynula premlčacia doba.

Obžalovaný zdôraznil subsidiaritu trestnoprávnej represie pri nesplnení si povinnosti účastníka záväzkovo-právneho vzťahu splniť svoj záväzok včas a riadne. Od účastníka pre sféru súkromno-právnych vzťahov sa primárne očakáva aktivita, aby si ustrážil svoje práva. Je v súlade so zásadou „vigilantibus iura scripta sunt“, ktorá vo svojej podstate znamená, že práva patria len bdelym (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou.

S poukazom na všetky uvedené skutočnosti, skutkové a právne úvahy, obžalovaný navrhol Krajskému súdu v Košiciach ako odvolaciemu súdu, aby po prehodnotení výsledkov dokazovania zväžení všetkých okolností alternatívne podľa § 321 ods.1 písm. a) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods.1 Tr. por. vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alternatívne podľa § 322 ods.3 Tr. por. rozhodol vo veci sám a podľa § 285 písm. b) Tr. por. ho oslobodil spod obžaloby prokurátora, lebo skutok nie je trestným činom.

Na podklade odvolania okresného prokurátora a obžalovaného krajský súd podľa § 317 ods.1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

Krajský súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu tak, ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to krajský súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Obžalovaný T. U. odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí

riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by ostalo na odvolacom súde.

Vina obžalovanému musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru krajského súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že obžalovaný T. U. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť krajský súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky obžalovaného smerujú primárne do oblastí skutkových zistení. Z jeho strany ide o výhrady voči skutkovým zisteniam, spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdom nižšej inštancie a zároveň polemizuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. V podstate sa obžalovaný takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú (pre neho priaznivú a od skutkových zistení súdu prvého stupňa inú) verziu skutkového stavu veci. Až následne z uvedených skutkových (procesných) výhrad vyvodzuje záver o nesprávnom právnom posúdení skutku, resp. o inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Z analýzy odôvodnenia odvolania obžalovaného vyplýva, že v podstate obžalovaný len opakuje, prípadne čiastočne modifikuje svoju obhajobu použitú v trestnom konaní. Krajský súd však rovnako ako súd prvého stupňa po dôkladnom preštudovaní predloženého spisového materiálu dospel k právnomu záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, sa stal, naplnia všetky znaky skutkovej podstaty zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. a dopustil sa ich obžalovaný. Všetky vykonané dôkazy a okolnosti z nich vyplývajúce vo svojom súhrne (na ktoré poukázal prvostupňový súd) odôvodňujú záver, že zavinenie obžalovaného na spáchaní skutkov je bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázané a vyvracajú obranu obžalovaného produkovanú v priebehu celého trestného konania.

Podľa názoru krajského súdu odôvodnenie napadnutého rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok o vine, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery. Súd prvého stupňa sa taktiež dostatočným spôsobom zaoberal obhajobou obžalovaného a následne presvedčivým spôsobom zdôvodnil, prečo ju považoval za nevierohodnú, nepotvrdenú žiadnym z vykonaných dôkazov. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom výroku rozsudku okresného súdu o vine, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného v priebehu trestného konania. Vzhľadom na to krajský súd v otázke skutkových zistení odkazuje na podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie o vine a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Na tomto mieste krajský súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa a to, že podvodné konanie obžalovaného T. U. mal súd preukázané predovšetkým z výpovedí poškodených J.. N. J., H. F. a svedkov Z.. Š.W. F., Z.. J. H., Š. R., S. A., J. X., A. X. a oboznámenými listinnými dôkazmi, ktorými bolo jednoznačne a spoľahlivo preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutkov tak, ako je uvedený vo výroku napadnutého rozsudku, a nimi považuje súd vinu obžalovaného za preukázanú bez akýchkoľvek pochybností.(č.l. 9 napadnutého rozsudku)

Trestného činu podvodu podľa § 221 ods.1, ods.3, písm.a) Tr.zák. sa dopustí ten, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl a spôsobí tak na cudzom majetku značnú škodu. Zo subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie vo forme priameho, resp. nepriameho úmyslu. Objektom tohto trestného činu je cudzí majetok, bez ohľadu na druh a formu vlastníctva. K naplneniu trestnej zodpovednosti za následok nie je totiž dostatočné následok len spôsobiť, ale je nevyhnutné ho aj zaviniť.

Skutková podstata trestného činu podvodu vyžaduje úmyselné zavinenie s tým, že postačuje aj nepriamy úmysel. Úmyselným zavineným páchatelia musia byť pokryté všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu, t.j. konanie (uvedenie iného do omylu, resp. využitie omylu iného), následok (škoda na cudzom majetku a obohatenie páchatelia alebo iného), ako aj príčinný vzťah medzi konaním a spôsobeným následkom.

Aj pri trestnom čine podvodu platí, že okolnosti subjektívneho charakteru možno spravidla dokazovať len nepriamo z okolností objektívnej povahy, z ktorých sa dá podľa zásad správneho (logického) myslenia usúdiť vnútorný vzťah páchatelia k porušeniu alebo ohrozeniu záujmov chránených Trestným zákonom, pričom záver o subjektívnej stránke trestného činu možno oprieť aj o skutočnosti, ktoré nastali až po spáchaní trestného činu.

Konania, v ktorých páchatel predstiera uzatvorenie konkrétnej zmluvy s cieľom, aby získal finančné prostriedky, tovar alebo služby, pričom už v čase uzatvárania zmluvy (ústnej alebo písomnej) vie, že záväzok vrátiť finančné prostriedky, tovar alebo zaplatiť za služby len predstiera a zmluva je len prostriedok k tomu, aby sa neoprávnene obohatil. Len takéto konanie môže byť z hľadiska naplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu v príčinnej súvislosti s následkom, ktorý má podobu úbytku majetku na strane poškodeného. Z uvedeného vyplýva, že pri zmluvách o pôžičke je nevyhnutným, aby podvodné konanie časovo predchádzalo uzavretiu príslušnej zmluvy s tým, že časovo môže byť najneskôr vykonané pri uzatváraní príslušnej zmluvy. Posudzovanie možnosti spáchania trestného činu podvodu úzko súvisí s posudzovaním subjektívnej stránky konania páchatelia (úmyselného zavinenia), preto bude vždy nutné dokazovať úmysel páchatelia v čase pred uzatvorením konkrétnej zmluvy alebo v čase jej uzatvorenia, ktorý je možné zistiť spravidla len z objektívnych okolností (t.j. okolnosti každého konkrétneho prípadu). V súvislosti so zmluvami o pôžičke sa podvodné konania často týkajú aj uvádzania nepravdivých skutočností ohľadom zabezpečenia poskytnutej pôžičky.

Vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti za spáchanie trestného činu podvodu nie je vylúčené ani voči osobe, ktorá ponúkla zabezpečenie pôžičky veriteľovi formou notárskej zápisnice. Páchatel ako dlžník podpísal zmluvu o pôžičke prehlásenie o ručiteľskom záväzku, pričom svoju bonitu preukazoval nepravdivými skutočnosťami, a to aj napriek tomu, že už v čase podpisovania zmluvy o pôžičke vedel, že nebude schopný ju uhradiť.

Odvolací súd k námietkam obžalovaného T. U., že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, aby obžalovaný v čase uzatvárania zmluvy o pôžičke s poškodenými J.. N. J. G. H. F. nevedel o svojej insolventnosti ako svojej osoby, resp. o nepriaznivej finančnej situácii v spoločnosti Y. Y..N..K.. udáva nasledovné. Krajský súd dospel k záveru, že obžalovaný si bol vedomý svojej nepriaznivej finančnej situácie ako fyzickej osoby a ako podnikateľa a svoju solventnosť iba predstieral, napr. ukazovaním fotografií svedkovi poškodenému H. F., na ktorých sa mal nachádzať starožitný nábytok, porcelán, plazmové televízory a pod.

Z vedeného konkurzného konania pod sp. zn. 9K 6/2009 vyplynulo, že konkurzom obžalovaného spoločnosti Y., Y..N..K.. X. bol získaný výťažok 55.778,19 Eur a do konkurzu boli prihlásené a uznané pohľadávky vo výške 1,848.344,46 eur. Svedkyňa H.. G. X., správkyňa konkurznej podstaty vypovedala, že podala odporovaciu žalobu proti prevodu nehnuteľnosti v lokalite Š., ktorá patrila uvedenej spoločnosti a bola predaná pred vyhlásením konkurzu.

Dokazovanie bez akýchkoľvek pochybností preukázalo, že spoločnosť obžalovaného Y. Y..N..K.. vstúpila do likvidácie dňa 28.10.2008, spoločnosť obžalovaného Y. Y..N..K.. bola jedným zo spoločníkov spoločnosti Y.-W..-E.. Y..N..K.. X. vstúpila do likvidácie dňa 16.12.2008. Dňom 10.8.2008 prestal byť obžalovaný spoločníkom v spoločnosti Y. Y..N..K.. X.. Dôkazom toho sú nielen listinné dôkazy v podobe výpisov z obchodného registra, listinných dôkazov, ale aj výpovede svedkov Z.. Š. F., Z.. J. H., Š. R.,

S. A., J. X., A. X.. Spoločnosť v čase podpísania pôžičiek vykazovala známky nesolventnosti a nízkej likvidity. Tvrdenia obžalovaného T. U., že odpredajom nehnuteľností riešil svoju nepriaznivú finančnú situáciu v podnikaní, nepotvrdil svedok Z.. R. F., ktorý o tejto skutočnosti ako dlhoročný účtovník nebol informovaný. Uvedené je podľa názoru krajského súdu len snahou obžalovaného zbaviť sa trestnej zodpovednosti.

K odvolacím námietkam krajský súd na záver dodáva, že argument obžalovaného o vedení neúspešného konania na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 41C/93/2014 o určenie neplatnosti právneho úkonu navrhovateľa J.. N. J. proti odporcovi T. U. je dôkazom toho, že v danom prípade nejde o občianskoprávny vzťah medzi obžalovaným a poškodenými tak, ako sa nesprávne domnieva obžalovaný v odvolacích námietkach.

Úhrady 48 splátok pôžičky, na ktoré poukázal obžalovaný sú len súčasťou čiastočného uspokojenia nárokov na náhradu škody, na ktoré poškodený preukázateľne majú nárok a tieto platby poškodeným obžalovaného nezbavujú viny.

Vykonanie dokazovania predsedníčkou senátu po zrušení pôvodného rozsudku je plne v súlade s jednou so základných zásad v trestnom konaní uvedenej v § 2 ods.11 Tr.por., v zmysle ktorej súd môže vykonávať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhli, čím nie je porušená zásada kontradiktórnosti trestného konania. Dôkazy boli vykonávané na hlavnom pojednávaní za prítomnosti procesných strán, pričom ich aktivita alebo naopak pasivita pri takomto úkone je na ich úvahe.

Aj podľa názoru krajského súdu v danej trestnej veci bolo vykonaných dostatok dôkazov pre nepochybný záver o vine obžalovaného bez znaleckého dokazovania z odboru ekonomiky, odvetvie účtovníctvo (z č. l. 10 napadnutého rozsudku vyplývajú dôvody takéhoto postupu). Zásadu ultima ratio a zásadu vigilantibus iura scripta sunt podľa názoru krajského súdu nemožno aplikovať pri kvalifikovaných skutkových podstatách pri skutkových okolnostiach ako je to v tomto prípade, preto že len trestnoprávnymi prostriedkami možno chrániť práva a oprávnené záujmy, ktoré boli narušené podvodným konaním páchatel'a. Dôkazom podvodného úmyslu obžalovaného pôžičky nesplatiť okrem iného je, že zrubový dom v M. Z. ponúkal na predaj v čase, kedy ešte nebola uzatváraná prvá zmluva o pôžičke (výpoveď Z.. J. H.) Skutočnosti uvádzané svedkom Š. F., týkajúce sa odpredaja domu na ulici Y.Í. T. X., pričom k zaplateniu peňazí pri prvom odpredaji reálne nedošlo, sú tiež dôkazom podvodného konania obžalovaného T. U. pri uzatváraní pôžičiek uvedených vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

K odvolacím námietkam prokurátora smerujúcim k neuznaniu žalovanej právnej kvalifikácie prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a) ods. 3 písm. a) Tr. zák. krajský súd opakuje názor prezentovaný vo svojom rozhodnutí sp. zn. 7To/22/2019 zo dňa 11.4.2019, že ak až po uzatvorení zmluvy o pôžičke peňazí vznikli prekážky, ktoré bránili dlžníkovi splniť záväzok z pôžičky a ktoré nemohol v dobe uzatvorenia zmluvy o pôžičke ani predvídať, keď inak bol schopný vtedy záväzok splniť, alebo ak bol síce schopný peniaze vrátiť v dohodnutej lehote, ale z rôznych dôvodov vrátenie peňazí odkladal alebo dodatočne pojal úmysel peniaze vôbec nevrátiť, potom jeho konanie nemožno považovať za trestný čin podvodu podľa § 221 Tr. zák. Následné konanie dlžníka, čím vykonal také majetkové dispozície, ktorými znemožnil plné alebo aspoň pomerné uspokojenie pohľadávky určitého veriteľa, by podľa okolností mohlo byť iným trestným činom, najmä trestným činom poškodzovania veriteľa podľa § 239 Tr. zák. alebo trestným činom zvyhodňovania veriteľa podľa § 240 Tr. zák.

O podvodnom úmysle konania obžalovaného T. U. okrem vyššie uvádzaných skutočností svedčí aj predaj ďalších nehnuteľností v dňoch 15.6.2009 a 30.6.2009, a to rodinného domu v mestskej časti X.-R. a rozostavaný rodinný dom v mestskej časti X. - X., o ktorej skutočnosti neinformoval poškodených J.. N. J. G. H. F..

Pri ukladaní trestu okresný súd v súlade so zákonom prihliadol na osobu obžalovaného T. U., predovšetkým na to, že sa naňho hľadí akoby doposiaľ nebol súdne trestaný a na to, že sa proti nemu vedie trestné konanie 13 rokov. Obžalovaný má vyše 70 rokov a je dôchodca. Keďže u obžalovaného nebola zistená žiadna poľahčujúca a ani priťažujúca okolnosť, aj podľa názoru krajského súdu je možné účel trestu u obžalovaného dosiahnuť podmieneným trestom odňatia slobody vo výmere 3 rokov, t.j. na dolnej hranici zákonom určenej trestnej sadzby s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 4 rokov s obligatónym probačným dohľadom za súčasného uloženia povinnosti na náhradu

spôsobenej škody poškodeným J.. N. J. G. H. F., ktorý si svoj nárok na náhradu škody riadne a včas uplatnili. Správne postupoval prvostupňový súd, keď podľa § 288 ods.2 Tr. por. oboch poškodených odkázal so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody na civilný proces.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd zamietol odvolanie obžalovaného a okresného prokurátora.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.